

ПЛЕЙЛІСТ

TREVOR DANIEL — FALLING
HEALY — RECKLESS
KASABIAN — FIRE
THE WATERBOYS — FISHERMAN'S BLUES
MAX FEAT. QUINN XCII — LOVE ME LESS
THE CARS — DRIVE
THE ROLLING STONES — SYMPATHY FOR THE DEVIL

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Медді

10 жовтня 1998

Люба Медді,

зараз тобі п'ять, і ти обожнюєш жовтий колір. Учора навіть запитувала в мене, чи можна з ним одружитися. Сподіваюся, ти досі носиш його щодня.

(А ще більше сподіваюся, що для весілля ти знайшла кращого кандидата.)

Цікавий факт: коли іспанські дослідники дісталися берегів Америки, вони думали, що соняхи золоті.

Людський мозок дивовижний!

Ніколи не припиняй творити.

З любов'ю —

мама х

Без жодних сумнівів: у мене інсульт.

Усі симптоми вказують на це. До того ж я передивилася достатньо серій «Анатомії Грей», щоб самостійно поставити собі діагноз.

Розгубленість? Є.

Втрата чутливості? Є.

Раптовий головний біль? Погіршення зору? Ноги плутаються? Є. Є. Є.

На щастя, лікар був поруч. *Буквально*. Я йшла з ним під руку до своєї квартири, коли мене раптово підкосило. Принаймні пощастило відразу отримати медичну допомогу.

Я запхала кулаки в кишені своєї блискучої жовтої куртки у фіолетовий горошок (моєї улюбленої) і випросталася. Примружилася, щоб розгледіти масивну фігуру, яка сиділа на сходах мого орендованого помешкання з коричневого каменю, бажаючи, щоб вона зникла з поля зору.

Чоловік незворушно сидить на місці, втупившись у телефон, який підсвічує йому обличчя. Гаряче літнє повітря танцює навколо нього й іскриться, мов феєрверки. Коричневі відблиски вуличних ліхтарів, розкиданих уздовж вулиці, підкреслюють профіль, ніби він на сцені й вимагає уваги всіх і кожного. Мене накрыла хвиля паніки. Я знала лише одну людину, яка могла змусити весь світ крутитися довкола себе, як дзига.

На жаль, у мене не було інсульту.

Ні. Він би ніколи тут не з'явився. Особливо після того, як я порвала з ним.

— І мій маленький пацієнт нахиляється до мене й шепоче: «Можна розповісти тобі секрет?». Я кажу: «Авжеж», очікуючи почути щось про розлучення його батьків. Однак він каже: «Я нарешті зрозумів, ким працює моя мама». Я питаю: «Ким же?». І він каже... просто послухай, Медді, — Ітан, хлопець, із яким я пішла на побачення, нахиляється вперед, виставивши одну руку, а другу поклавши на коліна. Думаю, він надто переоцінює комічний потенціал цієї історії. — «Я бачив, як вона клала новий айпад мені під подушку, коли випав

мій перший зуб. Моя мама — зубна фея. Я найщасливіший хлопчик на світі!».

Ітан закинув голову назад і розсміявся, навіть не здогадуючись про емоції, що вирують у мене всередині. Так, він вродливий і все таке. Гарне волосся, красиві очі, підтягнуте тіло. На ньому стильні мокасини кольору волоського горіха та смішна краватка зі Скубі-Ду. Проте він радше нагадував лікаря Мак-Спустися-з-Небес, аніж Мак-Дрімі¹. І доки ми уплітали ефіопську страву, Ітан встиг розповісти *дванадцять* історій про своїх маленьких пацієнтів. Він постійно перескакував з однієї історії до іншої, сиплючи дитячими дотепами. І все ж Ітан Гудман був саме тим хлопцем, якого мені бракувало в житті.

А чоловік, який зараз сидів на моїх сходах, навчив мене, яких хлопців краще оминати.

— Діти завжди кажуть правду, — промовила я, перебираючи пальцями свою сережку-соняшник. — І мені зараз так не вистачає цієї щирості. Якби я могла лишити одну річ із дитинства, я обрала б саме це.

Чоловік на моїх сходах підвівся, повернувшись у наш бік. Він відірвав погляд від телефона, і наші очі зустрілися. Моє серце спочатку шалено забилося, а потім завмерло.

Це *справді* був він.

Сто дев'яносто сантиметрів м'язів і сексуальності, схованих під чорною сорочкою із заковченими по лікоть рукавами. Жилаві передпліччя, пронизані венами, здавалися розміром із мої стегна. Сусідка й подруга мого дитинства Лейла називала його Гастоном² у реальному житті.

¹ Вигаданий персонаж медичної драми «Анатомія Грей».

² Гастон Ле Гюм (*фр. Gaston LeGume*) — антагоніст із мультфільму «Красуня й Чудовисько».

— Неймовірно вродливий, але хочеться зіпхнути з даху, — казала вона.

Він насуплено дивився на мене, ніби й сам не зовсім розумів, навіщо прийшов.

Скуйовджене темне волосся.

Розкосі синьо-сірі очі, наче в героя манги.

Від одного погляду на це підтягнуте, як у грецького бога, тіло ви готові скоїти військові злочини, тільки б учепитися зубами в його шию.

Однак я знала: він не був ані містером Мак-Дрімі, ані містером Мак-Спустися-з-Небес.

Чейз Блек — сам диявол. Мій особистий диявол. Завжди в чорному. На гострому, мов лезо, язика крутяться в'їдливі коментарі, а наміри такі самі підозрілі, як і усмішка. А я... що я? Недарма мене прозвали Мученицею Медді. Я й мухи не скривдила б, навіть якби від цього залежало моє життя. На щастя, до такого ще не доходило.

— Справді? Якби я міг залишити щось із дитинства, то обрав би свій перший молочний зуб. Його проковтнув мій собака, — Ітан захоплено витріщився на мене. Я перевела погляд на нього. — Із собаками *завжди* стаються якісь чудернацькі історії. Мій інший пацієнт колись... Господи, мені так кортить тобі розповісти. Він прийшов до мого педіатричного кабінету з підозрілим висипом...

— Ітане, — я обірвала його на півслові, не маючи сили слухати ще одну милу історію. Мені справді подобалися його розповіді, та лихо вже чатувало на порозі, готове зруйнувати моє життя.

— Так, Медді?

— Вибач, але мені трохи зле, — я майже не брехала. — Може, розійдемося раніше?

— О, ні. Це через *тере сігу*?¹ — Ітан насупився й глянув на мене щенячими очима, які краяли мені серце.

Дякувати богу, він був такий захоплений історіями своїх пацієнтів, що не помітив кремезної постаті на моєму порозі.

— Навряд чи. Уже кілька годин почуваюся кепсько. Гадаю, це щось інше, — я важко ковтнула й крадькома глянула на Чейза через плече Ітана.

— Ти впевнена, що з тобою все буде добре?

— Упевнена, — я всміхнулася й провела рукою по його краватці зі Скубі-Ду.

— Мені подобається впевненість. Вона робить цей світ кращим, — очі Ітана засяяли. Він нахилився й поцілував мене в лоба. На його щоках з'явилися ямочки. Вони мені подобалися. Ітан загалом мені подобався. Але чому тоді мені так кортіло попрощатися з ним — і вбити свого неочікуваного гостя на виду у всіх сусідів?

Ах, так. Бо Чейз Блек зруйнував моє життя і залишив мене збирати уламки, кожен із яких різав глибше, ніж попередній.

Але про це згодом.

Зараз я мала попрощатися зі своїм ідеальним лікарем Мак-Спустися-з-Небес, який майже врятував мене від інсульту.

Коли я йшла вулицею до свого будинку, серце билосся в грудях, мов риба, викинута на сушу, а в голові крутилися різні способи привітати Чейза. У всіх версіях я була безтурботною, на десять сантиметрів вищою і в фатальних лабутенах, а не в цих зелених *Babette*.

¹ Ефіопська страва із сирого м'яса.

«Як дивно, не пам'ятаю, щоб лишала сміття на вулиці. Дозвольте провести вас до смітника, містере Блеку?»

«О, ти хочеш перепросити? Уточниш, за що саме? За мій змарнований час, зраду чи той ганебний момент, коли я мусила перевіритися на ЗПСШ?»

«Любчику, ти загубився? Провести тебе до борделю, який ти вочевидь шукаєш?»

Хоча, мушу сказати, присутність Чейза Блека не пробуджувала в мені Мученицю Медді.

Я зупинилася за три кроки від нього. Мої нерви були такі самі пошарпані, як і сукня з персиковим принтом. Нестерпно знову відчувати той захват, що розлився в грудях. Він надто добре нагадував мені, якою дурною я ставала поруч із цим чоловіком. Зручною. Покірною.

— Медісон, — Чейз задер підборіддя, ковзнувши по мені поглядом. Це прозвучало радше як наказ, аніж привітання. Насуплене обличчя підкреслювало його холодність.

— Що ти тут робиш? — прошипіла я.

— Впустиш? — він поклав телефон до кишені. Одразу до суті. Не «чи можу я зайти», а «впустиш». Жодного «як життя?». Чи «вибач, що розбив твоє серце на друзки», або навіть «як там Дейзі, австралійський пудель, якого я подарував тобі на Різдво, хоча ти сто разів казала, що в тебе алергія на собак. А твої друзі тепер звать її австралійський пісудель за те, що вона дзюрить у чуже взуття?».

Я вчепилася в лацкани своєї тонкої літньої куртки, подумки проклинаючи себе за тремтіння в руках.

— Ні. Якщо ти їхав через увесь Нью-Йорк, щоб потрахатися, то помилився адресою. Викресли мое ім'я.

Асфальт пашів гарячим повітрям, яке клубочилося біля моїх ніг, мов курява. Навіть ніч не рятувала від нестерпної

задухи. Мангеттен був вологий, задушливий і збуджений. Вулиці кишали закоханими парочками, юрмами туристів, гамірними робітниками і студентами, від яких не варто чекати нічого доброго. Я не мала наміру влаштовувати прилюдний скандал, але пускати його до себе в квартиру хотіла ще менше. Знаєте вислів: «Якщо це доступно всім, я цього не хочу»? Саме так можна описати його тіло. Після нашого розриву я ще тижнями не могла вивести запах Чейза Блека з простирадл. Він усюди стежив за мною, нависаючи, мов темна хмара, що ось-ось вибухне дощем. Достатньо було згадати про нього, і сльози самі наверталися на очі.

— Знаю, що ти засмучена, — стримано почав він, ніби вів переговори з диким медоїдом.

Я рвучко його обірвала, сама дивуючись своїй сміливості:

— Засмучена? Мене може засмутити зламана пральна машинка чи цуценя, яке погризло в'язане сине панчо, куплене минулої зими, чи новий сезон «Співака в масці», який виїде бозна-коли.

Він розтулив рота, щоб заперечити, але я виставила руку просто перед його обличчям.

— Те, що ти зробив, Чейзе, не засмутило мене. Воно мене *знищило*. Я визнаю це з чистою душею, бо залишила тебе в минулому. Уже навіть не пам'ятаю, як це бути *під* тобою, — я ледь встигла перевести подих, перш ніж виплеснути на нього нову хвилю вулканічної лави. — І ти не зайдеш усе-редину. Якщо маєш що сказати, — я вказала рукою собі під ноги, — кажи тут.

Чейз провів рукою по темному і м'якому волоссю, від чого в грудях защеміло. Його погляд пронизував мене, ніби я бомба вповільненої дії, яку він має знешкодити. Роздратований, співчутливий чи розлючений — важко сказати. Здавалося,